

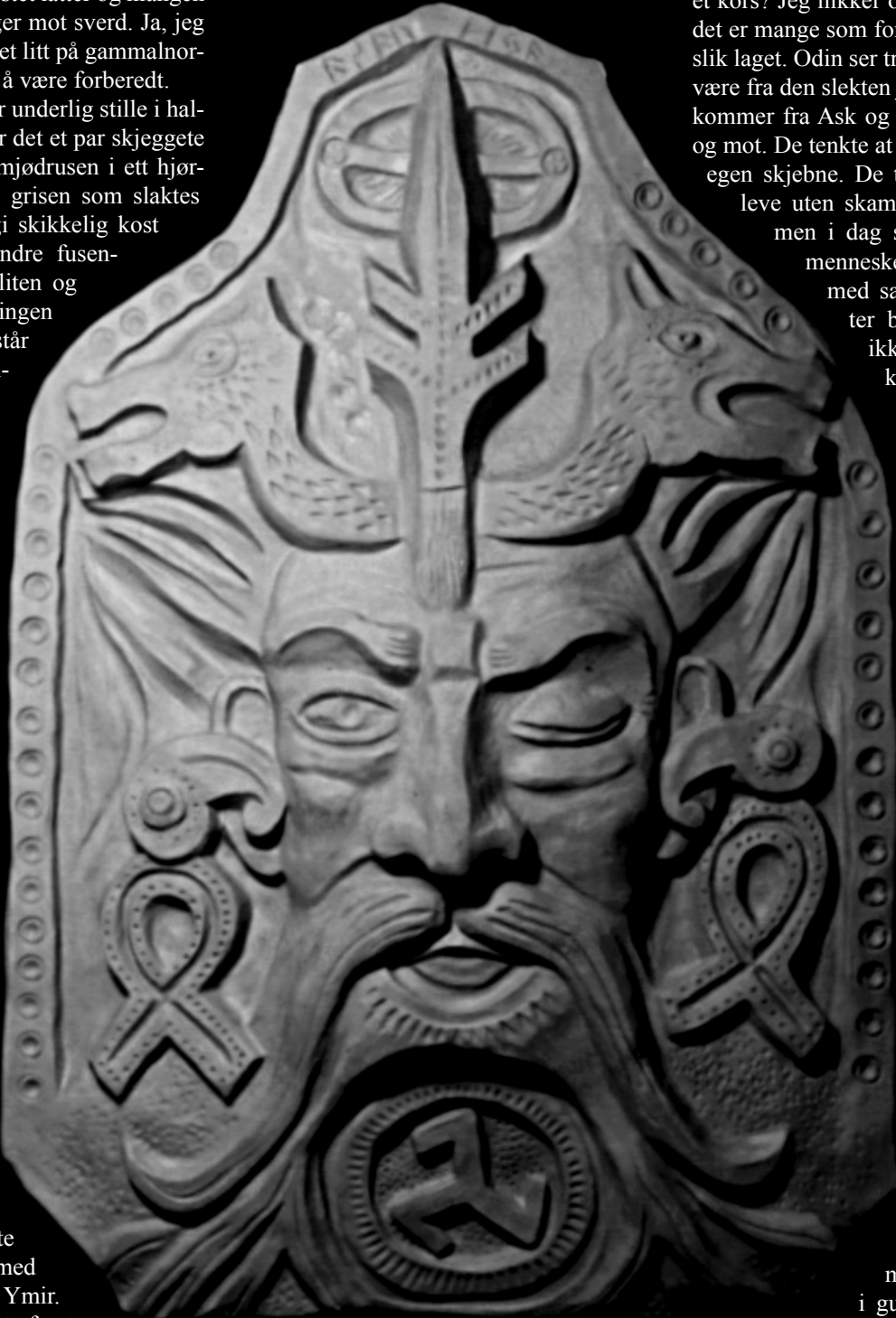
Av Per Henrik Gullfoss
gullfoss@online.no

PÅ BESØK I VALHALL

Det er ikke uten en viss nervøsitet jeg trer inn i Valhall for å snakke med Odin. Vikingene var jo kjent for sin noe framfusede atferd, og Valhall er jo selve stedet hvor krigerne kommer etter sin død. Jeg har forventet høyrøstet latter og klangen av sverd som klinger mot sverd. Ja, jeg har til og med pusset litt på gammalnorsken fra skolen for å være forberedt.

Men det er underlig stille i hallen. Sant nok ligger det et par skjeggete karer og sover ut mjødrusen i ett hjørne. Selv Særimne, grisen som slaktes hver kveld for å gi skikkelig kost til berserker og andre fusentaster er underlig liten og sitter litt sturen i bingen sin. Langbordene står tomme, men i enden av hallen sitter Odin sjøl på en stor steintrone. På skuldrene hans sitter Hugin og Munin. De virker litt dorske og sjefen selv sitter tilsynelatende nedsunken i tanker. Ved siden av står en skvett vin i ett staup, det er jo som kjent Odins eneste føde, så han kan i hvert fall ikke være matlei.

Nå r jeg nærmer meg tronen ser han opp og vinker meg nærmere. Jeg er altså så heldig å ha fått anledning til å intervju Odin. Guden som skapte hele universet med kroppen til Jotnen Ymir. Han som formet de to første menneskene ut av to asketrær, og således ble stamfar til menneskeheten. Han slår ut med hendene og sier at hallen og velkomsten ikke er slik som den en gang var. Du vet, sier han; At når ingen tror på Odin så blir det stille i heimen. Jeg blir litt forundret. Er guder avhengig av at mennesker tror på dem for å ha det litt moro?

Hugin bakser med vingene og skriker ut i salen, så kråkemålet gir gjenlyd mellom veggene. Hva var det vi sa, hva var det vi sa. Menneskene har mistet det de en gang hadde. Kvite krist var et elende, kvite krist har stjålet sjelene og gjort krigernes beinmarg til vassen grøt... menneskene kjenner ikke lengre blodet

syng.

Odin lener seg frem; Det er ikke så ofte vi får besøk, og jeg undrer meg på denne kvite – krist sine veier. Er det som ravnene sier at menneskene i dag mangler ære? At de virkelig tror at de kan finne lykken og det evige livs uendelige skjønnhet bare gjennom å tro på at denne kvite krist døde for dem på et kors? Jeg nikker og mumler at jo da, det er mange som fortsatt tror verden er slik laget. Odin ser trist ut. Det kan ikke være fra den slekten jeg skapte. De som kommer fra Ask og Embla hadde kraft og mot. De tenkte at de skulle skape sin egen skjebne. De tenkte at de skulle leve uten skam og dø uten frykt, men i dag synes det som om menneskene er blitt en gjeng med sauer som dalter etter bjellesauen. Det er ikke rart det sjelden kommer nye krigere til Odins haller.

Du vet, sier han og smiler underfundig. Jeg hang også på treet. Ikke spikret opp av æreløse svin. Er det ikke mer verdt å frivillig ofre seg selv til seg selv? Å henge seg på det treet ingen vet hvor røttene på strekker seg? Er det ikke en bedre vei å gi seg selv til seg selv for å få kunnskap? I sannhet må hver og en finne sin egen vei. Jeg har ventet på at menneskene skulle forstå dette, og ikke vente at en gud skal frelse de fra seg selv, men ville være med i gudenes kamp for å opprettholde verden.

Jeg sier noe om at kvite – krist sitt budskap var kjærlighet, og at det ikke akkurat synes som om De gamle norrøne gudene tenkte for mye på den slags. Odin ler rått før han sier at kjærlighet er så mangt. De som ville ha den jordiske og fysiske kjærligheten kunne jo bare kontakte Frøy og Frøya.

Men, sier han, det er ikke folksomt på Frøyas Folkvang heller, så det må jo være så som så med kjærligheten. For hva er vel kjærlighet uten villighet til å kjempe, uten mot og kraft og sannhet i hjertet. Den kjærlighet kvite-krists følgere snakker om synes å være meg vasstrukken suppe som smaker mest av angst og skyld og frykt. Munin ser på meg med et gjennomtrengende ravnøyne og skriker. Kjærlighet og uærlighet. Den som ikke elsker seg selv kan ikke elske andre... den som ikke elsker seg selv kan ikke elske andre. Vi har fløyet og vi har sett, men har vi sett kjærlighet, har vi sett ærlighet? Vi har sett synd og besværlighet, vi har sett grådighet og gjerrighet som Odins følgere aldri eide. Vi har sett mordere og hyklere som aldri fantes i Odins flokk. Vi har sett og sett. Vi har gasset oss i likene fra de som snakket om kjærlighet, men mette ble vi aldri. Det var bitter bismak av angst og frykt i alt kjøttet kvite – krist serverte oss. Det var fullt av hat og gjerninger som ingen av Odins krigere ville utføre.

Jeg undrer på dette med at gudene trenger menneskene. Odin lener seg frem før han svarer. Guder og mennesker er vevd sammen i det indre og det ytre. Dere skapes av oss og vi av dere. Den gud som ikke lengre finnes i menneskenes verden, blekner også i gudenes verden. Dere er vår tanke og vår kropp, vi er av deres tanke og av deres ånd. Som dere er speil av gudene og selv guder, så er vi speil av menneskene og selv menneskelige. At dere enda ikke har forstått det, som har levd med tanken på at kvite krist var guds sønn i så mange år?

Jeg må innrømme at de fleste av de som følger kvite-krist slett ikke ser på seg selv som guddommelige av den grunn. Selv om mannen jo visstnok skal ha sagt at andre kunne gjøre det samme som han og mer til. Men jeg er mer opp-tatt av hva de som fulgte Odin egentlig trodde på. Guden smiler og rister på hodet. Du vil ha svar og lette veier. Dagens mennesker søker etter sannheten og ser ikke at det er i det skjulte og usagte at sannheten finnes. At den vei som fører frem er den som ingen har gått før deg. Men, sier han; De som fulgte Odin trodde på den visdom fuglene bar med seg. De trodde på vinden og bølgene og den kraft som var ett med alt i universet. De visste at æsene kom fra jotnenes slekt og at alt var vevd sammen i det treet hvis opphavs ingen kjenner. De kjente

til runenes makt og visste kraften som var i ordet. Både det som var risset inn og det som var sagt. De trodde på mot og styrke og kraft til å leve med naturen og sin egen natur. Selv fosterbror min Loke trodde de på. Han, som var av

Jeg undrer på dette med at gudene trenger menneskene. Odin lener seg frem før han svarer: "Guder og mennesker er vevd sammen i det indre og det ytre. Dere skapes av oss og vi av dere. Den gud som ikke lengre finnes i menneskenes verden, blekner også i gudenes verden. Dere er vår tanke og vår kropp, vi er av deres tanke og av deres ånd."

jotne og åsaslekt. Han som selv var gud, men tvilte på gudene og spottet de så han måtte bindes under gnipahelleren. De trodde på han som fikk den blinde Hod til å skyte Balder med misteltein. De ante hvem han var og de som husker vet at Loke fortsatt går rundt på

jorden. Det er en gåte du kan stille de andre. Hvem er det som er bundet under gnipahelleren og samtidig vandrer rundt i verden, nå mer enn noensinne? Svaret er Loke. Han som er Lauvøys sønn. Han som kommer fra den grønne øya, med de store blå havene. Men her er en annen gåte til deg. Hva er det andre navnet til Loke, og hvordan kan han være en i mange og stadig bli flere? Hvem er det som er et speil av seg selv, så høyre side og venstre side alltid er ett, men også alltid atskilt? Når du vet svaret på det kan du komme tilbake. Nå hører jeg Heimdall blåse i Gjallarhorn og samle krigerne til kamp. Vi skal være klare. For ragnarokk kommer stadig nærmere, og når den nye guden, som ikke vil dele verden med noen, bukker under for tiden og sannheten, så skal vi stå der mannsterke og være med på å skape verden på nytt.

